

۲۰۱۳/۰۷/۲۸

انجنیر عبدالصبور صافی

سابقه اختلافات و ترس امریکا از سپردن تضمین امنیتی:

ضرب الاجل جنرال مارتین دمپسی لوی درستیز قوای مسلح امریکا در ملاقات با آقای کرزی که "تا ماه اکتوبر سرنوشت موافقتنامه امنیتی با امریکا باید یکطرفه شود" این سؤال را بر می انگیزد که آیا امریکا واقعاً می خواهد در افغانستان بعد از سال ۲۰۱۴ بماند و یا اینکه به این ترتیب می خواهد یک فرار آبرومند را برنامه ریزی نماید که گویا امریکا خواستار ماندن در افغانستان است ولی این افغان ها هستند که مانع حضور آنها می شوند و شرایط را برای ماندن شان مهیا نمی کنند، و جالب اینکه آقای دمپسی گفتند که "اگر افغان ها از ما بخواهند ما باقی خواهیم ماند" زمانیکه با طیارات (ب۵۲) و با کشتار بی رحمانه هزاران افغان به کمک جبهه متحد در دشت لیلی وارد افغانستان شدند، و دوام این سلسله در سایر نقاط افغانستان تا امروز ادامه دارد؛ چه کسی از ایشان دعوت کرده بود، اکنون که با موجودیت یازده ساله خود جز تقویه تروریزم در منطقه و افغانستان کار بیش انجام نداده اند، و بیشتر از پیش تضادهای قومی و مذهبی را در خدمت باهمسایه های نابکارما دامن زدند با کدام دستور عزم سفر بسته اند، اگر کشتن اسامه بن لادن را دستور می دانند این کار همان طور که با کشف محل اختفا به کمک شبکه جاسوسی، توسط یک گروه از کوماندو هایی که تعداد شان از ۲۴ نفر بیش نبود انجام شد؛ می توانست بدون این همه لشکر کشی از پایگاه های بحری و یا کشورهای حوزه خلیج فارس انجام شود، باوجود آگاهی از موجودیت تروریزم و صدور آن از پاکستان که هزاران جوان امریکائی را قربان این سیاست ناکام خویش نمودند، هیچ گاهی حاضر به آن نشدند و نیستند که پاکستان را عامل اصلی تروریزم به حساب بیاورند، و خون بهای جوانان امریکائی، انگلیسی و فرانسوی و غیره را از آنها حصول نمایند، این عمل نشان دهنده آن است که امریکا به افغانستان نه بخاطر مبارزه با تروریزم بلکه بخاطر کشتن و بیچاره کردن مردم غیور افغانستان و تجزیه این ملک آزاده با کشتار ها در مناطق پشتون نشین هر دو طرف خط دیورند آمده اند، که از یکطرف زیر چکمه های آهنین تروریزم قرار دارند و از طرفی هم زیر بمباردمان های ناتو و امریکا قرار گرفتند.

بعضی ها به این نظر اند که امریکا می داند که مراکز تروریزم در پاکستان است ولی کاری از دست امریکا بر نمی آید؛ این یک اشتباه است، زمانیکه امریکا تصمیم حمله بالای افغانستان را گرفت آن زمان تصمیم داشت که قوای خود را در پاکستان پیاده کند و از آن جا بالای افغانستان عملیات آغاز گردد ولی جنرال مشرف موافق نبود. زمانیکه «ریچارد ارمیتاژ» معاون سابق وزرات خارجه امریکا به جنرال «مشرف» رئیس جمهور وقت پاکستان گفت که همکاری می کنید! یا پاکستان را به عصر حجر تبدیل کنیم «مشرف» دیگر توان حرف زدن را از دست داد اکنون هم می تواند که چنین موضع قاطع در پیش گیرد ولی بخاطر پلانهای که در منطقه دارد به پاکستان نیازمند است.

مناسبات متشنج افغانستان و امریکا بخصوص در این سال های اخیر که امریکا گویا! تصمیم به خروج گرفته و دوره کاری آقای کرزی نیز به پایان خود نزدیک می شود از یکطرف و مداخلات بی شرمانه بخصوص پاکستان در خاک ما از طرف دیگر، این نگرانی را برمی انگیزد که چانه زنی ها در مورد موافقتنامه امنیتی چه مفهوم می تواند داشته باشد؟

هر کشور باید در یک موافقتنامه و یا پیمان با کشور دیگر منافع ملی خود را محترم بشمارد، و به هیچ قیمتی نباید این اصل را قربان زورگوئی ها و نیرنگ های سیاسی و دیپلوماتیک و مانورهای استخباراتی و مطبوعاتی بیگانگان کرد، در این جا یکی از عوامل اصلی این تشنج مداخله مستقیم امریکا در همه ساحات اداری، سیاسی، نظامی و اجتماعی کشور ماست که باعث شده تا حاکمیت قانون در کشور به شکل لازم پیاده نشود و استقلال ملی و تمامیت ارضی کشور ما تحت سؤال قرار گیرد، در این مورد می توان به حمایت از افراد و اشخاص و جنگسالاران، قرارداد های خود سرانه، ایجاد شرکت های خصوصی امنیتی برای جاسوسی در همه ساحات زندگی که زیر نام حفاظت و امنیت از مؤسسات خارجی در کشور ما ایجاد شده اند اشاره کرد که صلاحیت های رئیس جمهوری را بعضاً تحت شعاع قرار داده است، بد نیست که به شمه این اختلاف ها و سابقه آن بپردازیم:

د پائو شمیره: له ۱ تره

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

پاڼه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پاڼوالې د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خیر و لولئ

سابقه اختلاف در روابط کرزی و امریکا:

۱۴ سنبله ۱۳۸۷: در پی کشته شدن شماری از غیر نظامیان در روستای عزیز آباد ولسوالی شیندند در ولایت غربی هرات، آقای کرزی به آن جا رفت و از "خرابی" روابط اش با خارجی ها خبر داد.

۱۶ عقرب ۱۳۸۸: وزارت خارجه افغانستان انتقاد های "گوردون براون" صدراعظم وقت برتانیه و باراک اوباما رئیس جمهوری امریکا را از موجودیت فساد در افغانستان "مداخله" در امور داخلی خود دانست و رد کرد. آقای "براون" در پارلمان کشورش گفته بود که فساد به "نام دوم" افغانستان تبدیل شده و آقای اوباما تأکید کرده بود که دولت کرزی پیشرفت در مبارزه با فساد را در عمل نشان دهد.

۲۴ عقرب ۱۳۸۹: "هیلاری کلینتون" وزیر خارجه وقت امریکا درخواست حامد کرزی برای توقف عملیات شبانه نظامیان امریکا را رد کرد و آن را بخشی از ستراتیژی امریکا در افغانستان خواند. دو روز پیش از آن آقای کرزی از این نوع عملیات به شدت انتقاد کرده و گفته بود که چنین عملیات ها باید صرف توسط نیروهای افغان انجام شود.

۱ حوت ۱۳۹۰: حامد کرزی رسماً فرمان داد که دیگر نیروهای امنیتی حق ندارند در جنگ با شورشیان از نیروهای بین‌المللی درخواست کمک کنند.

۶ حوت ۱۳۹۱: حامد کرزی به نیروهای امریکایی در ولایت میدان وردک دستور داد که تا دو هفته از این ولایت خارج شوند. او این نیروها را به دست داشتن در قتل و آزار غیر نظامیان متهم کرد.

۲۰ حوت ۱۳۹۱: حامد کرزی بمب گذاری انتحاری در کابل و خوست را "خدمت به امریکا" خواند. اما جنرال "جوزف دانفورد" فرمانده امریکایی ناتو این اظهارات را "کاملاً اشتباه" و "جیمز کانینگهام" سفیر امریکا "باور نکردنی" دانست.

۲۲ حوت ۱۳۹۱: رئیس جمهوری افغانستان به دنبال این اظهارات، روز سه شنبه، در سفری به هلمند گفت که امریکایی ها و اعضای ارشد گروه طالبان در پاریس و دوی با هم چاکلیت می خورند، اما طالبان در افغانستان غیر نظامیان را می کشند.

۱۳ میزان ۱۳۹۱: حامد کرزی متحدان غربی خود را تهدید کرد که اگر نیروهای مسلح کشورش را با سلاح های سنگین مجهز نکند، او از چین، روسیه و هند سلاح سنگین می خرد.

۱۲ قوس ۱۳۹۱: حامد کرزی گفت که بعد از این هیچ کشور خارجی اجازه دستگیری افغان ها و حق داشتن زندان در افغانستان را ندارد. اما سخنگوی نظامی پیمان ناتو در کابل گفت که نظامیان تحت فرمان این پیمان به توقیف شورشیان ادامه می دهند.

اکتوبر ۲۰۱۱: آقای کرزی گفت "خدا نا خواسته، هرگاه میان پاکستان و امریکا جنگ شروع شود، افغانستان از پاکستان طرفداری خواهد کرد." به دنبال این اظهارات "پیتر فولز" از قوماندانان ارشد امریکایی ناتو در افغانستان گفت: "چرا با یک سوزن به چشم من نمی زنی؟ ما ۱۱ میلیارد و ۶۰۰ میلیون دالر به تو داده ایم".

۱۴ ثور ۱۳۹۲: حامد کرزی رئیس‌جمهور کشور در یک کنفرانس خبری در کابل اعلام کرد که تأسیسات نظامی در ولسوالی گوشته ولایت ننگرهار توسط نیروهای بین‌المللی به نظامیان پاکستان واگذار شده است. پیش از این رئیس دفتر آقای کرزی نیز گفته بود که ناتو این تأسیسات نظامی سرحدی را به پاکستان واگذار کرده است.

۱۶ ثور ۱۳۹۲: جنرال "گوتتر کتز" سخنگوی نیروهای ایساف در کابل، در یک کنفرانس خبری مشترک با "دومینیک میدلی" سخنگوی غیرنظامی نیروهای ناتو در کشور، گفت که او ادعای مربوط به واگذاری تأسیسات نظامی در نزدیکی خط دیورند به نیروهای پاکستانی را رد می کند.

از این کشیدگی ها که شمه ای از آن ذکر شد برمی آید که رئیس جمهوری افغانستان حق بجانب بوده است، وی منحیت رئیس جمهوری وظیفه دارد که از تمامیت ارضی و استقلال ملی و حاکمیت ملی کشور و اتباع آن دفاع کند، خارجیانی که در افغانستان مقیم اند باید این حق را به رسمیت شناخته و به آن احترام بگذارند، امریکا و ناتو که سخن از حمایت افغانستان می زند باید درگفتار و عمل صادق باشند، اگر صداقت در اجرای عمل وجود داشته باشد هیچگاهی زمینه چنین اختلافات فراهم نمی شود.

آیا امریکا و ناتو صادقانه به منافع افغانستان متعهد اند؟؟

اگر این مسئله را که چرا امریکا پی منافع پاکستان است و این نیت خود را خوشبختانه که هیچگاهی نتوانسته مخفی نگاه دارد بخصوص بعد از کشتن اسامه بن لادن دیگر پرده تزویر از رخ مبارزه با تروریسم دریده شده و همه چیز برملا گردید، مرکز تروریسم در کجا و جنگ در کجاست، اصلیت قابل دقت عام و تام، بدبختانه پاکستان همچنان

د پانوی شمیره: له ۲ تره

افغان جرمن آنالین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

پادونه: دلېکنې دلېکنيزې بنې پازوالي دلېکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په څير و لولئ

متحد نزدیک امریکا باقی مانده این نوع برخورد ثابت کرد که امریکا پی حمایت از منافع افغانستان نه؛ بلکه جهت منافع خاص خویش و تجزیه و پارچه کردن افغانستان آمده است، تا به این ترتیب تجربیات یوگوسلویا را در افغانستان پیاده کنند.

چطور امکان دارد که امریکایی ها منحنی متحد افغانستان حین ترک این کشور همه وسایط موتوری و زرهی، بارک های نظامی خود را تخریب می کنند، ولی به افغان ها نمی دهند، به اساس خیر صدای روسیه امریکایی ها به ارزش ۷ میلیارد دالر تخنیک نظامی در افغانستان را نابود کرده اند، طبق تبصره «رومان مامونوف» خبرنگار صدای روسیه در امریکا که میگوید:

" بنا بر معلومات مطبوعاتی، نظامیان امریکا تا به حال در افغانستان در چارچوب آمادگی برای خروج از این کشور ۷۷ تن تخنیک و تجهیزات را نابود کرده اند، تا در دست اردوی جدید افغانستان قرار نگیرد که خودش پرسنل آنرا آموزش داده است، ارزش این تخنیک منهدم شده به ۷ میلیارد دالر می رسد که در آن جمله حدود ۲۰۰۰ دوهزار موترهای مجهز به سیستم های دفاع از ماین و دشمن موجود در کمینگاه بود..."

پس تخریب این همه تجهیزات نظامی ونسپردن آن به اردوی جوان افغانستان که نهایت ضرورت هم دارند چه معنی دارد؟

این چه نوع حمایت و پشتیبانی از افغانستان است؟؟

جالب است که از یک طرف میگویند که بعد از امضای قرارداد امنیتی ما اردوی افغانستان را با تجهیزات سنگین مجهز میکنیم و از طرف دیگر میگویند که "ماندن ما در افغانستان به اساس دعوت افغان ها خواهد بود" در حالی که سلاح فعلی افغان ها صرف کلاشنیکوف است شاید فکر می کنند با اطفال بازی می کنند، معلوم است که کاسه ای زیرنیم کاسه است، واقعیت اینست که امریکا و انگلیسها حاضر نیستند افغانستان را در برابر پاکستان تقویه نمایند، تا افغانستان بتواند در برابر تهدیدات همسایگان بخصوص پاکستان ایستادگی کند که در ذات خود این یک نوع کمک بزرگ به پاکستان است.

زمانیکه سرحدات شرقی افغانستان در ننگرها و کنرها مورد اصابت صدها فیر راکت از طرف پاکستان قرار گرفت و هنوز هم می گیرد، که امریکا باید مطابق فیصله نامه بن از افغانستان دفاع می کرد، اما «جنرال کونترکنز» سخنگوی نیروهای آیساف در کابل گفت که "نیروهای بین المللی در کشیدگی های مرزی به وجود آمده میان افغانستان و پاکستان مداخله نمی کنند، او از دو طرف خواست تا موضوع تشنج های نظامی در نزدیکی خط دیورند را به شورای امنیت سازمان ملل ارجاع کنند"

اگر سازش امریکا و پاکستان در میان نبود با وجود موجودیت عساکر امریکا در افغانستان آیا پاکستان جرأت این حمله را بخاک افغانستان داشت؟؟

البته که بدون چراغ سبز امریکا هرگز این جرأت را نداشت.

آقای کرزی نیز صداقت امریکا در حمایت از افغانستان را تحت سؤال قرار داده در یک برنامه مشترک بی. بی. سی. و رادیو تلویزیون ملی افغانستان گفت که "افغانستان منافع کلان امریکا را در منطقه درک می کند، امریکا هم باید به منافع حیاتی افغانستان احترام بگذارد".

تعجب آور نیست که گفته شود امریکایی ها و سران ناتو متواتر در دیدارها و کنفرانس های مطبوعاتی وعده های کمک های سخاوتمندانه بعد از سال ۲۰۱۴ داده اند، چنانچه به تاریخ ۲۵ جولای ۲۰۱۳ جو بایدن معاون رئیس جمهوری امریکا با "مانمونه سنگ" ملاقات داشت و از حمایت خود از افغانستان بعد از سال ۲۰۱۴ هندوستان را اطمینان داد، اینکه چرا اکنون این وعده ها و مسئله مصونیت امنیتی افغانستان را رسماً شامل موافقتنامه امنیتی نمی کنند جز اینکه این عمل را سوء نیت تعبیرکرد چیز دیگر نمی تواند باشد، و یا مسایل مهم پشت پرده وجود دارد که به صورت آشکار در مورد آن سخن گفته نمی شود شاید هم آقای کرزی می خواهد که با تیم فاسدش به سلطنت خود بعد از سال ۲۰۱۴ نیز ادامه دهد و درین مورد می خواهد از امریکا تضمین بگیرد، و یا امریکا می خواهد شخص مورد نظر خود را بالای کرزی تحمیل کند، و شاید هم کاملاً مسئله دیگر باشد، ولی یک چیز کاملاً روشن است و آن عدم تضمین امنیتی امریکا است، تا زمانیکه امریکا موقف خود را در قبال تعهد امنیتی افغانستان روشن نسازد و حرف را جامه عمل نپوشاند این ابهام وجود خواهد داشت، که چرا امریکا از دادن تضمین امنیتی در برابر پاکستان به افغانستان شانه خالی میکند؟

د پانوی شمیره: له ۳ تره

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکنی د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله لیکنه له رالیرلو مخکي په خیر و لولی

آقای "مارتین دمپسی" لوی درستیز قوای مسلح امریکا در یک مصاحبه با نشریه خبری رویترز گفته است که "افغانستان از ده سال به این طرف با مداخله کشورهای منطقه روبرو است" وی از کشور خاصی نام نبرده ولی معلوم است که منظور کشورهای پاکستان و ایران بوده است، سؤال در این است که همین مداخلات باعث کشتار امریکاییان و اروپاییان شده و می شود، ولی امریکا در برابر آن خاموش و صادقانه مدافع منافع پاکستان است، اما در مورد افغانستان که آنرا نزدیک ترین متحد خود خارج از چوکات ناتو می داند؛ صداقت ندارد، و از دادن تضمین در برابر مداخلات پاکستان ابا می ورزد.

آیا پاکستان جرأت آنرا دارد که در صورت سپردن تضمین از طرف امریکا به جانب افغان و موجودیت امریکا در افغانستان به این کشور حمله ور شود؟

آیا امریکا این را نمی داند که پاکستان جرأت حمله و مداخله را ندارد؟

البته که امریکا بسیار خوب می داند که در صورت تضمین؛ پاکستان جرأت حمله را ندارد.

پس ترس امریکا از نسپردن تضمین به جانب افغانی چیست؟

در حالیکه امریکا می خواهد در افغانستان بماند چنانچه "کننگهم" سفیر امریکا در کابل به تاریخ ۲۵ جولای ۲۰۱۳ گفتند "که خروج نیروهای امریکایی از افغانستان پس از سال ۲۰۱۳ و باقی نگذاشتن هیچ سرباز امریکایی درین کشور به نفع هر دو کشور نیست".

وقتی خروج به نفع هر دو کشور نیست و امریکا منافع خود را در افغانستان می بیند، پس حراس امریکا از این تضمین چیست؟

همه افغان ها آگاه اند که در ظرف این یازده سال امریکا و متحدین یک سنگ کوچک هم که اساس؛ جهت تقویه زیر بنای اقتصادی افغانستان باشد نگذاشته اند، بدون کمک به اردو که ناگزیر بودند و مسئله امنیت خودشان هم در آن نهفته بود.

افغانها بیدار شوید!

به امروز خوشبینانه فکر نکنید، تعصب را کنار بگذارید عمیق و به دور فکر کنید و بازی هیچ نیرنگ را در این مورد نخورید، که فردا پشیمانی سودی نخواهد داشت همان گونه که امروز از رفتن اعلیحضرت امان الله خان پشیمانیم.

"اندرس فوگ راسموسن" سر منشی ناتو در رابطه به توافقات کانفرانس شیکاگو، ناتو و حکومت افغانستان روی مأموریت جدید ناتو در افغانستان بعد از ۲۰۱۴ صحبت نموده افزود "که مبنی بر فیصله شیکاگو ناتو بعد از سال ۲۰۱۴ خواهان حضور مشروع می باشد که این مشروعیت توسط قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد می تواند به ناتو تفویض شود، اما سر منشی ناتو می گوید این مأموریت جدید ناتو می تواند مبنی بر دعوت حکومت افغانستان ادامه یابد". در همین رابطه آقای دمپسی لوی در ستیز قوای مسلح امریکا نیز نظر مشابه بعد از سال ۲۰۱۴ دارد، ضمناً مارتین دمپسی می افزاید: "من انتخاب صفر روی دست ندارم. کسی از من نخواست که برای انتخاب صفر آمادگی بگیرم. من انتخاب صفر را توصیه نمی کنم. انتخاب صفری وجود ندارد".

در اطلاعیه ای که از طرف دفتر آقای کرزی به دنبال دیدار او با لوی درستیز امریکا منتشر شد، آمده که آقای کرزی علاقمند امضای توافقنامه دراز مدت امنیتی بین کابل و واشنگتن است، مشروط بر این که این توافقنامه منجر به تأمین صلح و امنیت، تقویت نیروهای امنیتی افغانستان شود و کشورش را هم "نیرومند و متحد" سازد.

به اساس این گفته ها وقتی به مصونیت افغانستان در برابر مداخلات همسایگان تضمین داده نشود اردوی افغانستان تجهیز و مجهز با وسایل و وسایط مدرن، تانک و توپ و طیارات باربری، شکاری و هلیکوپتر ها نشود، وقتی به زبان از حمایت افغانستان حرف می زنند و در عمل از آن شانه خالی می کنند پس ضرورت ماندن امریکا در افغانستان و درخواست دعوت افغان ها جهت دوام مأموریت چه دردی را دواء خواهد کرد؟

دعوت وقتی از قوای خارجی صورت می گیرد که ضرورت جانب دعوت کننده مرفوع شود وقتی امریکا به این دعوت که باید مصونیت کشور را تضمین کند علاقه نداشته باشد، به تحکیم زیر بنای اقتصاد افغانستان علاقه نداشته باشد، تمامیت ارضی افغانستان را محترم نشمارد، موجودیت امریکا؛ جز زنگ خطر بزرگ به افغان ها چیزی دیگری بوده بوده نمی تواند.

د پانو شمیره: له ۴ تره

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راښوولې. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالې د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولۍ

افغان ها نیاید یک انچ هم از منافع ملی کشور عدول کنند و یا از خروج قوای امریکا و ناتو در سال ۲۰۱۴ ترس داشته باشند، هیچ چیز قابل ترس و هیچ جای ترس وجود ندارد، ولی از چیزی که باید ترس داشته باشند "نفاق" است که کشور را به سوی بربادی سوق می دهد. اکنون افغانستان بار دیگر در برابر یک آزمون بزرگ تأریخ پنج هزارساله خود قرار دارد که فقط میتواند اتفاق همه نیروهای ملی و وطنپرست با حمایت کافه ملت غیور افغان همانطور که اجداد ما در برابر دشمنان سرتسلیم فرود نیاوردند، یک دست و یک پارچه به مبارزه برمیخاستند، بار دیگر دست به دست هم دهیم و این توطئه های شوم را خنثی سازیم. زنده باد اتحاد و همبستگی ملت غیور افغانستان عزیز
پایان

مأخذها:

رادیوتلوویزون کابل
تلویزون آریاناکابل
سایت انترنتی بی بی سی
سایت افغان جرمن
سایت صدای امریکا
سایت انترنتی صدافرانسه
سایت صدای روسیه
سایت ریانویتی
سایت پژواک
سایت گران افغانستان
سایت هود
یادداشتها شخصی وسایر منابع

د پانو شمیره: له ۵ تر ۵

افغان جرمن آنلاین په درننیت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولئ